

РЕШЕНИЕ

№ 69

гр. ХАСКОВО, 10.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, IV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АННА ВЛ. ПЕТКОВА

при участието на секретаря ДИМИТРИЙКА Й. ХРИСТОВА
в присъствието на прокурора Ел. П. Ив.
като разгледа докладваното от АННА ВЛ. ПЕТКОВА Гражданско дело № 20215600100527 по описа за 2021 година

Делото е образувано по искова молба от ХР. СТ. АТ. от град ****, подадена чрез упълномощен адвокат Таня Коларова от АК-Хасково, с която се предявява срещу Прокуратурата на Република България иск за сумата 30 000 лева. Ищецът твърди, че на 14.12.2015 година той бил привлечен като обвиняем по досъдебно производство ДП № 2/2015 година по описа на С“БОП“ - Хасково, прок.преписка № 332/2015 година по описа на Специализираната прокуратура. Било му повдигнато обвинение за извършено тежко умишлено престъпление по чл. 321 ал. 3 пр. 2 и пр. 4, т. 2 вр. ал. 2 от НК – за това, че в периода от месец март 2015 година до 13.12.2015 година в област Хасково и на територията на ГКПП „Капитан Андреево“, заедно с посочените в постановлението 21 лица, участвал в организирана престъпна група с цел да върши престъпления по чл. 301 ал. 1 и чл. 282 ал. 1 от НК, като групата е създадена с користна цел и в нея ищецът участвал като длъжностно лице – митнически инспектор в Митница – Свиленград, Митнически пункт „Капитан Андреево“. Във връзка с това обвинение му била определена мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 5000 лева, както и мярка за процесуална принуда „забрана за напускане на пределите на Република България“. Тъй като при извършения на 13.12.2015 година обиск в дома му

били иззети всички налични средства на семейството му, наложило се „паричната гаранция“ да бъде внесена от неговия тъст. Освен жилището му, било извършено претърсването и на паркирания пред дома му лек автомобил, но нито в жилището, нито в колата не били открити ценности или забранени вещи, а само парите на семейството. Въпреки това той бил арестуван пред очите на семейството и съседите му, отведен в РПУ – Свиленград и задържан за 24 часа. След привличането му като обвиняем била извършена полицейска регистрация, състояща се в действия по фотографирането му, снемане на пръстови отпечатащи и др., които макар и правно регламентирани, засегнали личната му неприкосновеност и достоинство, както и предизвикали у ищеца стрес и чувство на унижение. С постановление от 12.06.2017 година последвало ново привличане като обвиняем, като били конкретизирани останалите участници в организираната престъпна група, престъпления, които са били цел за групата както и това, че ищецът участвал в организираната престъпна група в качеството си на длъжностно лице-изпълнител в отдел „Борба с наркотрафика“ в Териториално митническо управление Свиленград, Митница „Свиленград“ при Агенция „Митници“. Със заповед № 779/12.01.2016 година, считано от 12.01.2016 година ищецът бил уволнен от заеманата длъжност, а през месец февруари 2016 година било отнето разрешителното му за носене, употреба и съхранение на ловно оръжие и иззето самото оръжие. След изтичане на сроковете по чл. 234 ал. 8 от НПК той подал молба до наблюдаващия прокурор, едва след което, с постановление от 06.07.2017 година, така наложените му мерки – за неотклонение и за процесуална принуда „забрана за напускане на пределите на Република България“ били отменени. В хода на наказателното производство ищецът два пъти се явявал за предявяване на материалите по разследването – на 19.06.2017 година и отново през 2018 година. През 2018 година подал молба по чл. 368 ал. 1 от НПК за ускоряване на разследването по ДП № 2/2015 година спрямо него, но с определение от 14.08.2018 година по ЧНД № 2564/2018 година на СНС му било отказано. С постановление от 21.03.2019 година наказателното производство спрямо ищеца било прекратено. Ищецът твърди, че от самото начало бил необосновано привлечен към наказателна отговорност. Бил убеден в своята невиност и всячески съдействал за разкриване на обективната истина. Но статутът му на обвиняем и приложените му мерки за процесуална принуда, както и медиен

отзвук в резултат на разгласени твърдения за извършено от него престъпление, причинили му продължително стресово състояние – напрежение, загуба на сън и спокойствие, чувство на потиснатост и отчаяние. Бил срина авторитетът му, влошили се отношенията му с близки, колеги и приятели. Не обжалвал заповедта за уволнение поради причината, че се чувствал омерзен от произходящото и не желал да се връща на работа в митниците при никакви обстоятелства., а и нямал сили и вяра за съдебни битки. Забраната да пътува в чужбина довела и до сериозни затруднения за осигуряване на издръжката на семейството му: въпреки че имал квалификация за професионален шофьор, не могъл да упражнява тази дейност. Оказал се в положение на трудоспособен мъж с накърнена репутация, който не може да си намери работа и няма перспектива в живота. Бил лишен и от любимото му занимание – ловът, от компанията на ловците от ловната дружинка, които започнали да го избягват, наложило се да се разпорежи с оръжието, тъй като му било отнето правото да го притежава, заради повдигнатото обвинение. Продължилият тригодишен срок на разследването, отказите на молбите му за връщане на изетите от дома му парични средства, както и отказът да бъде ускорено разследването срещу него, започнали да формират у ищеца усещането, че ще бъде осъден въпреки неговата невинност, а освен това засилвали съмнението в невинността му сред неговите близки и приятели. Той усещал панически ужас при мисълта, че е възможно да му бъде отнета свободата, още повече предвид тежките санкции, установени за инкриминираното престъпление. Оценява претенцията си за неимуществени вреди на сумата 30 000 лева.

По тези и останалите, изложени в ИМ, съображения моли съда да постанови решение, с което да уважи иска и да му присъди обезщетението, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 21.03.2019 година до окончателното разплащане, както и направените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ал. 1 ГПК ответникът Прокуратурата на Република България, чрез ОП-Хасково, подава писмен отговор, с който изразява становище за недоказаност на претенцията по основание и размер. Акцентува върху обстоятелството, че приложеното постановление за прекратяване на наказателното производство е незаверено и, следователно, няма сигурност относно неговия стабилитет. Счита, че няма причинно-следствена връзка между воденото наказателно производство и прекратяване на трудовото

правоотношение на ищеца – на основание „съкращаване на щата“. Намира за недоказано твърдението на ищеца за затруднения в намиране на работа поради статута му на обвиняем и приложената мярка на процесуална принуда. Досежно размера на претенцията прокурорът изтъква, че производството е приключило в разумен срок, било е с правна и фактическа сложност, както и множество привлечени като обвиняеми лица. Настоява, че наложената на ищеца мярка за неотклонение „парична гаранция“ не е довела до ограничаване на правата му, а представените с ИМ доказателства не указват на настъпили трайни вреди върху физическото и психическото здраве на ищеца. Оспорва се и претенцията за лихви – в частта за началния момент на начисляването им, като ответникът счита, че те се дължат от момента на придобиване на стабилитет на окончателния прокурорски акт. В с.з. представителят на прокуратурата прави искане за постановяване на решение, с което обезщетението да бъде определено в значително по-нисък от претендирания размер, съобразно действително търпените и доказани вреди и техния интензитет.

Хасковския окръжен съд, като съобрази становищата на страните и след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

По делото е представено и прието като доказателство постановление за привличане на обвиняем и вземане мярка за неотклонение от 14.12.2015 година по ДП № 2/2015 година по описа на С „БОП“ Хасково, Кърджали. С това постановление ищецът ХР. СТ. АТ. е бил привлечен като обвиняем за извършване на престъпление по чл. 321 ал. 3 пр. 2 и пр. 4, т. 2, във вр. с ал. 2 от НК за това, че в периода от месец март 2015 година до 13.12.2015 година в област Хасково и на територията на ГКПП „Капитан Андреево“ заедно с посочените в постановлението 21 лица е участвал в организирана престъпна група - структурирано тайно сдружение на повече от три лица с цел да върши престъпления по чл. 301 ал. 1 и чл. 282 ал. 1 от НК, като групата е създадена с користна цел и в нея ищецът участва като длъжностно лице-митнически инспектор в Митница „Свиленград“ - Митнически пункт Капитан Андреево. В хода на наказателното производство по отношение на ищеца е била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 5 000 лева, внесена на 12.12.2015 година, както и мярка за процесуална принуда „Забраната за

напускане на пределите на Република България”. Двете мерки са били отменени с постановление от 06.07.2017 година поради изтичане на сроковете, визирани в чл. 234 ал. 8 от НПК и след подадена от Х.А. молба за отмяна на наложените мерки. В подкрепа на твърденията си за предприети действия за наказателно преследване, ищецът представя протокол от 13.12.2015 година. за претърсване и изземване на жилище, протокол от 13.12.2015 година за претърсване и изземване от лек автомобил, протокол от 13.12.2015 година за личен обиск и изземване, заповед за задържане на лице от 13.12.2015 година за 24 часово полицейско задържане.

Следващото издадено в хода на наказателното производство постановление за привличане като обвиняем датира от 12.06.2017 година. С него е прецизирано обвинението срещу ХР. СТ. АТ., като е прието, че той се привлича като обвиняем за престъпление по чл. 321 ал. 3 пр. 2 и пр. 4 т. 2, във вр. с ал. 2 от НК – участие в организирана престъпна група в качеството си на длъжностно лице-изпълнител в отдел „Борба с наркотрафика“ в Териториално митническо управление Свиленград, Митница „Свиленград“ при Агенция „Митници“.

Със заповед № 779/12.01.2016 година на Директора на Агенция „Митници “ е прекратено трудовото правоотношение с ищеца, по силата на което той е заемал длъжността „изпълнител“ в отдел „митническо разузнаване и разследване“ ТМУ, Митница- Свиленград.

Няма спор по делото, че с представените по делото решение рег. № 351з-121 от 09.02.2016 година, протокол за приемане на ОБВВПИ от 11.02.2016 година, писмо рег. № 351000-393 от 12.02.2016г. на РУ Свиленград, констативен протокол от 19.09.2014 година и разрешение № 20140066862809.09.2014 година е било отнето разрешението на ищеца за носене, употреба и съхранение на ловно оръжие, след което е иззето ловното му оръжие и боеприпасите към него.

Ищецът твърди, че при извършеното претърсване и изземване са били иззети неговите и на семейството му парични средства, връщането на които е било отказвано трикратно от Специализираната прокуратура с постановление от 27.04.2016 година, постановление от 06.06.2016 година и постановление от 28.09.2016 година – всички по ДП №2/2015 година по описа на С „БОП“ Хасково, Кърджали. Не се спори по делото, че тези парични

средства са били върнати на ищеца едва след прекратяване на наказателното производство срещу него, а именно - на 02.07.2019 година. Няма спор и се установя от представените и приети като доказателства призовки, ищецът е бил многократно призоваван пред разследващия орган във връзка с воденото срещу него досъдебно производство.

През 2018 година ищецът е сезирал Специализирания наказателен съд с искане по чл. 368 ал.1 от НПК за ускоряване на разследването по наказателното производство ДП № 2/2015 година по описа на С „БОП “Хасково, Кърджали. С определение от 14.08.2018 година, постановено по ЧНД № 2564/2018 година по описа на Специализирания наказателен съд, искането е било оставено без уважение.

С постановление от 21.03.2019 година на Прокурор при Специализираната прокуратура, на основание чл. 243 ал. 1 т. 2 от НПК, по отношение на ищеца е било прекратено наказателното производство, провеждано по ДП № 2/2015 година. Според представената от Специализираната прокуратура разписка, ищецът А. е уведомен за постановлението на 28.06.2019 година.

От представените по делото извадки от в-к „Старият мост „ ,брой 51-23.12- 30.12.2015г. и бр. 50-16.12-23.12.2015г. се установява наличието на публикации във връзка с извършената акция на ГКПП“Капитан Андреево“. Няма спор по делото, че се касае именно за действията на органите на досъдебното производство, при които е бил задържан и ищецът.

В подкрепа на твърдението си за невъзможност да се реализира на трудовия пазар поради висящо обвинение, ищецът представя и е прието като доказателство - трудова книжка на ищеца, от която е видно, че след прекратяване на трудовото му правоотношение с Агенция „Митници ” Х.А. не е работел по трудов договор.

По делото са събрани гласни доказателства. От показанията св.св. К. Д. К., Т.Х. А.а и И. Тонева А.а стават ясни обстоятелствата, свързани със задържането на ищеца: На 13.12.2015 година ищецът бил на лов, който се наложило да прекъсне спешно поради съобщението от съпругата му св. И. А.а, че в дома им са дошли група полицаи и служители от БОП и предстои обиск. Ищецът се прибрал веднага в дома си, където вече бил очакван от група полицейски служители. Започнали действия по претърсването на

жилище му. Ищецът доброволно предал наличните в дома му и собствени на семейството му парични средства, както и дал обяснения за произхода им. Въпреки тези обяснения и съдействието от страна на ищеца, паричните средства били иззети, включително и тези на сина му, спечелени при студентска бригада в САЩ. Ищецът бил арестуван, със сложени на ръцете белезници пред очите на съпругата му, дъщеря му, майка му и съседите, след което - отведен от полицейските служители. Събитията, свързани със задържането на ищеца, извършеното претърсване, както и обстоятелствата, свързани с повдигнатото му обвинение за участие в организирана престъпна група бързо намерили отзвук в широката общественост в град Свиленград. За това спомогнали и медийните публикации, широко обсъждащи арестуването на ищеца и останалите обвиняеми по същото досъдебно производство.

Свидетелите твърдят, че събитията от 13.12.2015 година и последващото развитие на наказателното производство наложили тежък негативен отпечатък върху живота, психиката и бъдещото на ищеца. Той изпаднал в продължително стресово състояние, свързано с негативни психически изживявания. Изпитвал душевни страдания от факта, че е обвинен в извършването на тежко умишлено престъпление, което не бил извършил. Бил под постоянен стрес и напрежение. Съпругата му го виждала да става нощем, изгубил съня и спокойствието си. Чувствал се предварително осъден, за което спомагали многобройни медийни публикации, отразяващи обстоятелствата, свързани с обвинението и наказателното производство срещу него. Това сринало окончателно авторитета му в обществото и допълнително увеличило нивото на стреса. Голяма част от познатите на ищеца, приятели, колеги и съседи започнали да го избягват или да странят от него. Приложената му ограничителна мярка – забрана да напуска пределите на Република България довела до невъзможност да се реализира трудово – ищецът бил професионален шофьор, такива се търсели за работа, но наложеното му ограничение го поставило в позиция да не е желан от работодателите. През времето на висящност на наказателното производство имало обяви за набиране на служители за работа в "Гранична полиция" (св. А.а). Но фактът, че ищецът бил привлечен като обвиняем за тежко умишлено престъпление се явявал пречка да кандидатства за тази позиция. Не можел да започне работа дори като пазач, тъй като за тази работа работодателите изисквали удостоверение, че не е привлечен като обвиняем. Наложило се да

бъде издържан от съпругата му, семейството търпяло финансови затруднения, тъй като по това време синът им бил студент, а дъщеря им - ученичка. Това допълнително сринало самочувствието на ищеца, чувствал се безполезен и в тежест на близките си. В резултат на отнемането на правото да борави с ловно оръжие, ищецът бил лишен от възможността да упражнява хобито си, ловците от ловната дружинка странили от него и вече не го канели на ловни излети.

От гласните доказателства се установява още, че продължаващото с години наказателно производство не само не разсеяло, а само задълбочило съмнението на близките и приятелите на ищеца в неговата невинност. Това довело до задълбочаване на социалната му изолация, постоянното напрежение довело до отказ да се храни нормално, отслабване, поява на здравословни проблеми.

След като обсъди събраните по делото гласни доказателства в съвкупност и ги съпостави с писмените такива, съдът кредитира показанията и на тримата свидетели. Те са последователни, пълни, житейски логични, кореспондират помежду си и не се опровергават от останалия доказателствен материал. Действително, показанията на св. Тоня А.а и св. И. А.а, които са дъщеря и съпруга на ищеца, следва да се преценяват по правилата на чл. 172 ГПК, предвид тяхната възможна заинтересованост. Но доколкото показанията им са изцяло в унисон с показанията на свидетеля К. К. - външно за спора лице, съдът счита, че и свидетелите Т. А.а и И. А.а по достоверен начин съобщават известните им факти и обстоятелства и няма основания показанията им да бъдат игнорирани.

При така установената фактическа обстановка и събран доказателствен материал, съдът достига до следните правни изводи.

Предявен е иск с правно основание чл. 2 ал. 1 т. 3 предл. първо от ЗОДОВ за сумата 30 000 лева – неимуществени вреди, като се претендира отговорността на държавата за вредите, причинени на граждани от разследващите органи и прокуратурата, в хипотезата - обвинение в извършване на престъпление, ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради недоказаност на обвинението. Искът е съединен с претенцията за законни лихви върху главницата от 21.03.2019 година.

За да бъде ангажирана отговорността на ответника на заявеното

основание - чл. 2 ал. 1 т. 3 предл. 1-во ЗОДОВ, в процеса следва да се установят елементите от фактическия състав на цитираната правна норма, а именно: незаконно обвинение в извършване на престъпление, претърпени от ищеца вреди и причинна връзка между незаконното обвинение и вредите. Съдът счита, че при условията на пълно и главно доказване ищецът е установил кумулативното осъществяване на посочените елементи от фактическия състав на горещитираната правна норма.

Предвид заетото от Прокуратурата становище, следва да се счита, че са спорни въпросите дали е причинна връзка между обвинението срещу ищеца и претендираните от него вреди, претърпял ли е ищецът неимуществени вреди от обвинението в извършване на престъпление, за което е било прекратено наказателното производство, в какъв размер следва да се определи тяхното обезщетяване. За да отговори на спорните по делото въпроси съдът съобрази събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Разпоредбата на чл. 2 ал. 1 т. 3 ЗОДОВ предвижда обективна отговорност на държавата в случаите на незаконно повдигане и поддържане на обвинение в извършване на престъпление. Действията по повдигане и поддържане на обвинението се считат за незаконни ако лицето бъде оправдано или наказателното производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето, че извършеното деяние не е престъпление или че наказателното производство е образувано след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Съответният правозащитен орган отговаря и в случаите, когато наказателното производство е прекратено поради недоказаност на обвинението, поради идентичност на хипотезите "недоказаност на обвинението" и "деянието не е извършено от лицето". В този смисъл е т. 7 от ТР № 3/2004 г. Субекти на тази отговорност могат да бъдат само правозащитни органи, оправомощени да повдигат и поддържат обвинения за престъпления от общ характер, какъвто орган се явява Прокуратурата на Република България.

В случая, по отношение на ищеца е било предявено и поддържано обвинение за извършено тежко умишлено престъпление по чл. 321 ал. 3 пр. 2 и пр. 4 т. 2 вр. ал. 2 от НК. Наказателното преследване е продължило от 14.12.2015 година до 05.07.2019 година (датата на влизане в законна на сила

на Постановлението за частично прекратяване на наказателното производство) – три години и шест месеца. Предвид приключване на наказателното производство с постановление за прекратяването му в частта досежно повдигнатото срещу Х.А. обвинение, с решаващия извод на прокурора, че обвинението не е доказано (идентично по съдържание с „деянието не е извършено от лицето“), при липса на последващо повдигане на обвинение за друго престъпление, действията по повдигане и поддържане на обвинението се явяват незаконни.

Събраните по делото доказателства по несъмнен начин доказват, че незаконно повдигнатото и поддържано обвинение е причинило на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в търпени негативни психични изживявания през периода, през който е бил обвиняем. Съгласно т.11 на Тълкувателно решение № 3/2004 г. на ОС на ГК на ВКС, обезщетение за неимуществени вреди се дължи при наличие на причинна връзка между незаконното обвинение за извършено престъпление и причинените вреди. В случая тази причинна връзка произлиза от самите факти по делото, установени с обсъдените по-горе доказателства. Обсъдените по-горе показания на свидетелите не оставят съмнения, че негативните изживявания и от там и психологическото неразположение за Х.А. са били в пряка връзка с повдигнатото срещу него обвинение. Тези морални страдания не само не са намалявали интензитета си с времето, а са се увеличавали - поради продължаващото все по-дълго наказателно производство са се засилвали съмнения на обкръжението на ищеца в неговата невинност. Самият той е започнал да губи увереност в обективността на правоохранителните органи и положителният изход за него. Чувствал се е предварително осъден поради упоритостта, с която СП и СНС му отказват ускоряването на наказателното производство и връщането на семейните им парични средства.

При определяне размера на обезщетението съдът съобрази следните обстоятелства: относително продължителен период, през който срещу ищеца е било повдигнато и поддържано обвинението – три години и шест месеца, тежестта на престъплението, в което е бил обвинен: тежко умишлено престъпление от общ характер от компетентността на Специализираната прокуратура, за което наказателния закон предвижда лишаване от свобода от три до десет години. Касае се за мъж в разцвета на силите си, с успешно професионално развитие, за което е положил усилия – придобил е съответно

образование. Към момента на привличането му като обвиняем ищецът е бил с чисто съдебно минало и добри характеристични данни. Обсъдените по-горе доказателства дават представа за конкретно изживените от него отрицателни емоционални страдания и интензитета им – чувство на притеснение и неудобство от засягане на честта и достойнството му, накърняване на името и авторитета му, напрежение, тревоги, безпокойство, обърканост от неоснователно отправени обвинения, стрес и страх да бъде осъден без вина, промяна в характеровите черти – от спокоен, ищецът станал нервен и обезверен, негативни изживявания по повод отрицателното отношение и недоверието на част от приятели и дори роднини. Повдигнатото срещу ищеца незаконно обвинение е дало отражение върху реализацията на личните му планове – привличането му като обвиняем е станало причина за невъзможността да кандидатства за работа в „Гранична полиция“, а наложените мерки на административна принуда – да може да се реализира като професионален шофьор в международни превози. Свързаното с наказателното производство отнемане на разрешително да притежава ловно оръжие му е отнело възможността да упражнява хоби, което в този тежък за ищеца момент би спомогнало за по-леко понасяне на причинените му от незаконното обвинение морални страдания. Повдигането и поддържането на незаконното обвинение е довело до загуба на лично време и средства за явяване във връзка с провежданото разследване. Налагането на мярка за неотклонение „парична гаранция“ при всички случаи води до ограничаване на законните права на лицето. От друга страна, събраните по делото гласни доказателства не са достатъчни за извода, че траещото наказателно производство е станало причина за влошаване на здравословното състояние на ищеца. Той е загубил връзка с много познати и приятели, колеги в работата и в ловната дружинка, но близките му приятели и семейството му са останали до него, т.е. той е имал и има тяхната подкрепа, което означава, че не е бил сам през времето на моралните си страдания.

Принципно, разумността на срока на провеждането на наказателното производство, респективно надвишаването му, не е елемент от фактическия състав на чл. 2 ал. 1 т. 3 предл. 1-во ЗОДВ и само по себе си спазването на принципа за приключването на наказателното производство в разумни срокове не освобождава Прокуратурата от отговорност за повдигане и поддържане на незаконно обвинение. Това обстоятелство, обаче, е

правнорелевантно при определяне на размера на обезщетението. Действително, срокът от три години и шест месеца не е най-дългият, срещан в практиката на съдилищата, но с довода за разумен срок, в който се е развило наказателното производство, не може да се negliжира интензитетът на душевните страдания, които е понесъл ищецът в този период. При определяне размера на обезщетението следва да се има предвид това, че спрямо ищеца е била приложена сравнително лека мярка за неотклонение – парична гаранция. Но размерът ѝ – 5000 лева, съпоставен с установеното по делото обстоятелство, че всички семейни средства, дори и тези принадлежащи на сина на ищеца, са били иззети при извършеното претърсване и изземване, при всички случаи е поставил цялото семейство, а от там и самия ищец, в материално лошо положение. Освен това, приложената втора мярка за процесуална принуда – забрана за напускане пределите на Република България несъмнено е станала пречка за реализацията му на трудовия пазар като шофьор в международни превози. Съдът приема и твърдението на ищеца, че в сравнително малко населено място като град Свиленград, при така случилата се информираност на обществеността за образуваното срещу Х.А. наказателно производство, това е затруднило съществено намирането на каквато и да било работа, което неминуемо е довело до влошаване на финансовото положение на семейството му. То е останало само на издръжката на съпругата му, при две деца – студент и ученичка, което още повече е увредило увереността, самочувствието и психологическото състояние на ищеца като баща и глава на традиционното българско семейство. От друга страна съдът счита, че настъпилите за ищеца вредни последици нямат необратим характер. Макар че свидетелите твърдят, че ищецът продължава да бъде друг човек и да не е възстановил приятелския си кръг, от показанията им става ясно, че положителната промяна вече е започнала: Х.А. отново комуникира с близките си, успокоил се е, отворили се му повече възможности за работа.

Като взе предвид всички обстоятелства, установени със събраните по делото гласни и писмени доказателства, както и разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, съдът счита, че сумата 15 000 лв. би обезщетила ищеца за търпените от него неимуществени вреди от незаконно повдигнато и поддържано обвинение за извършено тежко умишлено престъпление от общ характер. В останалата част, за разликата над сумата 15000 лева до пълния предявен размер от 30 000

лева, искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Правото на обезщетение по чл. 2 ал. 1 т. 3 ЗОДОВ възниква от момента на влизане в сила на оправдателната присъда, респ. на акта с който се прекратява наказателното производство, от този момент се дължи и законна лихва върху присъдените обезщетения за имуществени и неимуществени вреди. Поради това е основателно възражението на Прокуратурата за това, че законната лихва върху обезщетението следва да бъде присъдена от 05.07.2019 година, а не от 21.03.2019 година, както претендира ищецът.

При този изход на делото, Прокуратурата на РБ дължи да заплати на ищеца, на основание чл. 78 ал. 1 ГПК, сумата 7,50 лева – част от разноските за тази инстанция (държавна такса и банкова такса за превод), както и сумата 1000 лева заплатеното от него адвокатско възнаграждение - съответни на уважената част от иска. В останалата част претенцията му за разноски се явява неоснователна и следва да се остави без уважение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 2 ал. 1 т. 3 предл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, вр. чл. 52 ЗЗД, Прокуратурата на РБ да заплати на ищеца ХР. СТ. АТ. с ЕГН ***** от град ****, със съдебен адрес град ****, ул. „Георги Скрижовски“ № 1, чрез адв. Таня Коларова, обезщетение за претърпените неимуществени вреди от повдигнато обвинение в извършване на престъпление по чл. 321 ал. 3 пр. 2 и пр. 4, т. 2 вр. ал. 2 от НК, наказателното производство за което е прекратено, в размер на **15 000 лева**, ведно със законната лихва върху тази главница, считано от 05.07.2019 година до окончателното изплащане на сумата, като за разликата до пълния предявен размер 30 000 лв., за законната лихва върху тази разлика и за периода 21.03.2019 година – 05.07.2019 година - отхвърля иска като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 10 ал. 3 ЗОДОВ Прокуратурата на РБ да заплати на ищеца ХР. СТ. АТ. с ЕГН ***** от град ****, със съдебен адрес град ****, ул. „Георги

Скрижовски“ № 1, чрез адв. Таня Коларова разноси по делото в размер на 7,50 лева – държавна такса, и 1000 – заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд - гр. Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Хасково: _____